

tásához. A nézőtéri zavaró puszogások-zörgések egy része ugyanis épp abból fakad, hogy a gépi zenehallgatáshoz szokottak úgy viselkednek, mint otthon, TV-nézéskor vagy videózáskor; legfeljebb tudomásul véve, hogy itt nincs pillanatmegállító, újrhallgatási lehetőség. Remélhetőleg mindinkább rádöbbennek arra, hogy a *fesztelenségük* másokat zavar a mű élvezetében.

Ami a zenekar szempontjából fontos: az operaelőadásoknak köszönhetően beletanulnak a „kíséret” korántsem egyszerű gyakorlatába. Ebből adódóan, érzéke-

nyebb-árnyaltabb lesz a dinamikai skálájuk (néha kényszerűen alkalmazkodva az énekesek hangjához). Hozzászoknak ahhoz, hogy érzelmi-indulati töltéssel szólaltassák meg szólamaikat. A konkrét tartalom ilyenkor nagy segítséget jelent; s remélhetőleg a folyamatokban való gondolkozásról, a „láttatásról” a továbbiakban sem fognak leszokni.

Ismét bebizonyosodott „a kevesebb néha több” mondás igazsága: azáltal, hogy az egyfelvonásos önmagában került előadásra, osztatlan figyelmet élvezett a

zenekar részéről is. Olyan mozzanatokra figyelhettünk fel, melyek felett máskor (színpadi előadások) elsikkad a figyelem. Jelentős mozzanatok sorozatából állt össze a felvonás. Folyamatba ágyazódva is hatásosak voltak a máskor kiragadva megszólaltatott, népszerűvé vált részletek. (A zenekar teljesítményét dicséri a szolista-koncertek töltelékcszámaként nemritkán elcsépeelt Intermezzo.) A nagylétszámú vegyeskarra inspirálóan hatott a Honvéd Férfikar közreműködése.

Fittler Katalin

Magyar hárfaversenyek CD-felvételen

Az előzményekről a kísérszövegből értesülünk: Felletár Melinda (a Magyar Telekom Szimfonikus Zenekar hárfaművésze) a 2003/04-es évadban hat magyar hárfaversenyt játszott, a Magyar Rádió háromrészes sorozata keretében. Közülük került négy kompozíció (három 1st recordingként, egy pedig magyar kiadványon először) a felvételre.

Külön öröm: nem a koncert hangképét örökítve meg, hanem a Telecom Zeneházban rögzített stúdiófelvételként (Phoenix Studio). Hungarian Symphony Orchestra elnevezés hirdeti a borítón a közreműködő Telekom Szimfonikus Zenekart, melyet ezúttal Drahos Béla vezényel.

Magyar hárfaversenyek felsorolása a legtöbb szakmabeli számára tűnne nehéz feladatnak, s méltán: a széphanjú instrumentum, melynek művelői több fórumon működnek eredményesen (elég például a rangos Gödöllői Hárfafesztiválra utalni, mely immár hagyományosan idevonzza a hárfások nemzetközi élgárdáját), a repertoárból leginkább a szóló- és kamaraművek kerülnek előadásra, továbbá régi és mind újabb átíratok sokasága. A hárfaverseny mint műfaj önmagában is ritkaság-számba megy koncertek műsorán – a hazai termés megismertetése pedig, sajnos még mindig misszióknak számít. Így hát méltán illeti megkülönböztetett elismerés mindazokat, akiknek részük van e ténylegesen hiánypótló hangfelvétel elkészítésében.

Dohnányi Ernő Concertinója hangulatos nyitánya a műsornak. A kamarazene-kari kíséret és a szólóhangszer összjátéka problémamentesnek, harmonikusnak hat;

kérdés, valamely koncertteremben vajon hány helyről lehet ilyen ideális dinamikai arányokat hallani? Megmutatkozik tehát a felvételkedészítés eme specifikus haszna, ami a további kompozíciókban is faktúrák részletező és globális megismerését egy-

aránt lehetővé teszi. Bizonyára kedvező volt a zenekari játékosok számára a helyszín-választás; olyan akusztikai környezetben, ahol otthonosak, kétségkívül koncentráltabb teljesítményre képesek.

Balassa Sándor hárfára és vonószene-karra szánt Fantáziájában azon a nyelven szól, melyet Szonatinájában használt először. Virtuóz, de nem öncélúan, s mindvégig érződik az a szándék, hogy ne a „kuriózum” érvényesüljön (akár hangszínekben, akár speciális hárfaszerű játékmódokkal), hanem kifejezés hordozójává tegye a hangszeret. Érzések-indulatok hatják át a különböző tempójú-karakterű

tételeket – szimfonikus költemény mintájára, melynek programját nem tette közzé a szerző.

Farkas Ferenc életművének specifikumaként tartottuk számon eddig is a sokműfajúságot – ezúttal ismét megcsodálhatjuk azt a „könnyűkezűséget”, mellyel úgy találja magától értetődőként a kompozíciót, miként Pallas Athéné pattant ki teljes fegyverzetében, Zeusz fejéből. Elegancia, lebilincselően érdekes társalgási stílus, változatos tematikával. A hallgató pedig csak ámul: miért nem hallani gyakrabban?!

Hidas Frigyes Hárfaversenye az egész zenekar számára gondoskodik játszanivalóról. Körképet ad a ciklus három tétele, valamennyi hallgató számára követhető zenét, melyben hangulatok-karakterek sokasága vonul fel, s feltehetően épp ezek hangzó életre keltése hat inspirálóan a játékosokra.

Kidolgozottság, felépítettség és megformáltság jellemzi a műsor egészét, az „üresjáratok” teljes hiánya.

Méltóan reprezentálja a zenekar igényességét – s végre (ritka alkalom!) az érdeklődés, a figyelem erős reflektorfényre jut szólístaként is rangos zenekari művészek. Ilyenkor arra gondolunk: kár, hogy az elsődlegesen a koncertéletben tevékenykedő muzikusok teljesítményét kevés hangfelvétel őrzi. Nemcsak az utókor érdekében, hanem mindazok számára, akik nem jutnak el hangversenyeikre, s legfeljebb közvetett módon (esetleg csak a szaksajtóból) értesülnek munkájukról.

Fittler Katalin